

[Grethe Fenger Møller]

grupper, hvis det stadig væk er sådan, at andre grupper kan få en væsentlig lønglidning. Det er klart, at de offentligt ansatte også må være med til at bære byrder, men de skal ikke endnu en gang være sorteper. Det samme gælder arbejdsledere og andre funktionærer.

Det konservative folkeparti er som sagt positivt indstillet over for tanken om et lønstop, men jeg må indrømme, at vi stiller os skeptisk over for, om den foreslåede lovgivning kan løse opgaven. Vi mener, der er anvendt en forkert teknik ved udarbejdelsen af dette forslag, men vi håber på at få en saglig og fornuftig udvalgsbehandling, således at vi kan få en afklaring af, hvad dette forslag kan sikre, og hvad det ikke kan sikre.

Lawaetz (FP):

Man kan dele sine hovedbetragtninger i to: den arbejdsmarkedspolitiske og de økonomiske konsekvenser.

Det er arbejdsmarkedspolitisk en yderst usædvanlig situation, man har bragt os i, og »man« er i dette tilfælde socialdemokratiet. For samfundet er det yderst deprimerende, men som oppositionspolitiker og ikke mindst repræsenterende fremskridtspartiet kan jeg med stor ro sige, at det er det store arbejderparti socialdemokratiet, der hænger på den, og det er sikkert ikke med den største fornøjelse, arbejdsministeren fremsætter lovforslaget og hr. Kaj Poulsen kommenterer det.

Selv om man ofte vil pådutte fremskridtspartiet, at vi er såkaldt uansvarlige, er vi nu i den gunstige politiske situation, at vi klart har meldt hus forbi, for vi har advaret og advaret og er blevet ved med at advare, og vi har desværre fået ret.

Den 28. marts vedtog man anført af SV-regeringen lov om forlængelse af kollektive overenskomster, og man bildte befolkningen ind, at det ville hjælpe på konkurrenceevnen. Men allerede 8 måneder efter, nemlig i dag, må man konstatere, at alle beregninger har slået fejl, og at man med ny lovgivning må gribe dybt ind i den overenskomst, man selv har lavet. Organisationerne sættes ud af spillet – i hvert fald tilsyneladende. Det sker der måske ikke så meget ved, for på den ene side har man givet organisationerne for stor magt, og på den anden side har organisationerne jo klart gennem de sidste tre overenskomstsituat-

tioner bevist, at de ikke kunne løse opgaven selv. Når jeg siger tilsyneladende sat ud af spillet, er det naturligvis, fordi jeg godt ved lidt om, hvor arbejdsministeren og hans parti henter sine råd.

Hr. Kaj Poulsen talte om ansvarlighed; det var måske godt, om han havde fået øje på den lidt før i stedet for som hr. Thomas Nielsen at føre en ensidig krævepolitik igennem mange år uden at skele til landets økonomi, således at vi – ikke mit udtryk – nu står ved afgrundens rand.

I den såkaldte helhedsplan skal det så hedde sig, at lønmodtagerne må give afkald på en hel masse. Ja, det må de beklageligvis, men jeg håber, at fremtiden vil huske, hvem der har skabt situationen.

Før overenskomstsituationen fremhævede en lang række økonomer – fremskridtspartiet sagde det også – at vi i alt fald skulle ned under 6 pct. i lønstigning, såfremt vi skulle kunne konkurrere med vores 11 nærmeste konkurrentlande, men hvem ville høre på det? Ikke hr. Thomas Nielsen, ikke regeringen, ikke socialdemokratiet. Vældige kraftanstrengelser i form af det nye lovforslag, og hvad dermed følger af utilfredshed på arbejdspladserne, vil nu måske bringe lønnen ned til en stigning af 7 pct.

Vi ved, det vil betyde flere arbejdsløse blandt de unge, når man hæver garantilønnen. Vi ved, det vil betyde en merudgift på 2 kr. 34 øre i timen på lavtlønsområdet. Vi ved, det igen vil betyde en lønudvikling mellem unge eller nye og utrænede i forhold til de dygtigere, således at forskellen bliver mindre. Vi ved, at man sætter løfteparagrafferne og faktisk hele miniallønsumrådet ud af funktion. Vi ved ligeledes, at man ikke må ændre timelønsarbejdet til akkordarbejde.

I fremskridtspartiet er vi bange for, at incitamentet til at bestille noget, præstere noget ekstra, få gode ideer osv. vil forsvinde. Det kan meget vel betyde mindre produktivitet, dårligere klima på arbejdspladserne osv. Det er vi ikke tilhængere af.

Fremskridtspartiet tror ikke på summen af virkningerne af dette lovforslag, da vi i høj grad også har peget på de negative virkninger såsom arbejdsglæde, initiativ og et godt arbejdsklima, hvilket er meget positive ting i et frit samfund.

Det er mere end nogen sinde klart, at en skattelettelse i stedet for lønstigning er rigtig,